

להם ולשמשם, אעפ"י שכל השאר השלימו אכילתם, שכן דרך האוכלים, אחד מאריך ואחד מקצר. (294)

אמר רבה על דברי רב הונא שנכנסין בשלושה:

א. והוא דעיילי בעידנא דעיילי אינשי [רש"י ומאירי]; דוקא כשבאו אלו השלושה בשעה הראויה ולא הקדימו יותר מדאי. (295)

ב. והוא דרגש בהו דיילא [הרגיש בהם השמש והוא הנקרא: דיאלא], כלומר: אינו חייב לשמש את השלושה, אלא כאשר מרגיש בהם השמש כי דעתם לאכול לסיים וללכת; אבל אם מרגיש השמש כי בדעתם להאריך סעודתם עד שיסיימו אף האחרים, אינו חייב לשמש את השלושה עד שיבואו

אף האחרים. (296)

אמר רבינא על דברי רב הונא שיוצאין באחד אחד:

א. ונותנין — האחרונים שהאריכו — שבר דמים, היינו: יש עליהם להשתתף בשכרו של השמש בחלק גדול יותר מן האחרים, שהרי נשתמשו בו יותר מן האחרים [משמעות דברי המאירי].

ב. וצריך [האחרון, רש"י] שהאריך לחוסף דמים לשמש.

ולית הלכתא כוותיה דרבינא, שאין המאריכים צריכים ליתן לשמש דמים יותר מן האחרים, ולא להוסיף לו, שכך הוא התנאי מן הסתם.

הדרן עלך ביצד צולין

294. וברש"י כתב: כל מי שסיים אכילתו קודם, אם בא לצאת יצא, ואע"פ שקשה לשמש לשרת

295. וברש"י פירש: הודיעו לשמש שזה דרכן לצאת אחד אחד; לפי שטורח הוא לשמש לשרת את היחידים.

296. וברש"י כתב: כל מי שסיים אכילתו קודם, אם בא לצאת יצא, ואע"פ שקשה לשמש לשרת היחידין הנשאריין; וצריך ביאור: מה יוסיף לו לשמש אם ישאר שם עוד אחד.

295. וברש"י: שאין האחרון מאריך יותר משעת